

РЕШЕНИЕ

№ 5766

гр. София, 03.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5468** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във вр. чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на М. С., гражданин на Република С., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт №[ЕИК], адрес в Република България – [населено място], област Б., [улица], чрез адвокат У. от АК - Б., ул. „д – р Х. Т.“ срещу отказ № 5364р – 7972/ 03.04.2023 г. за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България, издаден от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата се излагат съображения за нарушение на материалноправни разпоредби и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди се, че чужденецът има адрес на територията на страната, като не е длъжен да пребивава постоянно на него. Актът е издаден в несъответствие с целта на закона. Иска от съда да бъде отменен отказ № 5364р – 7972/03.04.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който е отказано предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република България на М. С., дата на раждане 15.08.1981 г., гражданство Република С.. Иска от съда преписката да бъде върната за ново произнасяне в срок съобразно решението на съда. Претендира присъждане на разноските по делото

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява и не се представлява. На 25.09.2023 г. е постъпила молба - становище за даване ход на делото. Претендира присъждане на разноските по делото, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по делото - директор на дирекция „Миграция“ при МВР - [населено място], редовно призван, представлява се от юрисконсулт Ч.. Оспорва жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Представя решение № 6358 от 14.06.2023 г. по административно дело № 4680/2023 г. на ВАС, по подобен казус.

Софийска градска прокуратура, редовно призвана, не изпраща представител за участие в производството.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят М. С., гражданин на Република С., [дата на раждане], притежаващ национален паспорт №[ЕИК], с посочен адрес в Република България – [населено място], област Б., [улица], е лице от български произход, което е видно от представеното по делото извлечение от акт за раждане, в превод от сръбски език (л. 27 от делото). В него е посочено, че М. С. е от български произход. Представено е и удостоверение от Изпълнителна агенция за българите в чужбина, от което се удостоверява, че лицето М. С. е от български произход (л. 31 от делото).

На 14.12.2022 г. М. С. е подал заявление за предоставяне на статут на постоянно пребиваващ чужденец, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като са приложени изискуемите документи.

По повод на подаденото искане е извършена проверка на 15.02.2023 г. на адреса в [населено място], [улица], № 7. Този адрес е посочен за пребиваване от лицето М. С.. На адреса е установена С. К. Г., (домакин на чуждия гражданин). От нея е снето обяснение, в което тя посочва, че е собственик на имота, който е наследство от мъжа ѝ, който е починал. Общата площ на имота е 84 кв.м. и се състои от хол, кухненски бокс, две спални и санитарен възел. Твърди, че не е сключвала договори за наем с чужди граждани, а само е подписала декларации за предоставяне на адреса ѝ в [населено място], [улица], № 7. Не е виждала чужденците и не ги познава. Неин познат и предложил да подпише тези декларации. Лицата, на които е предоставила адреса си за ползване реално няма да живеят там, но тя самата е съгласна да живеят. За тези обстоятелства е съставена докладна записка (л. 39 от делото).

Изготвено е становище рег. № 5365р-530 / 17.02.2023 г. с мнение да се откаже разрешение за постоянно пребиваване, тъй като лицето е декларирано неверни данни относно адреса на пребиваване.

С отказ № 5364р – 7972/ 03.04.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца. Отказът е връчен на 12.05.2023 г. на пълномощник.

С жалба постъпила на 29.05.2023 г. на електронната поща на АССГ и подписана с електронен подпис, видно от отбелязването върху нея, е оспорен отказа по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – директор на дирекция „Миграция”

– МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление, са приложими необходимите документи, като в съответствие с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор с „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД, с адрес и седалище на управление [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК]. Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че М. С. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], [улица] като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на имота – С. К. Г., че му го предоставя за ползване и е съгласна да бъде адресно регистриран на този адрес (л. 35).

Видно обаче от докладна записка рег. № 5365р-517/14.12.2022 г. при извършената проверка на адрес с [населено място], [улица] установено, че С. К. Г. е собственик на имота, като този имот е посочен и за адрес за пребиваване от лицето М. С.. С. К. Г. е заявила, че не е подписала договор за наем, а само декларации за 5 – 6 броя, чужденци на които, не може да посочи имената и никога не е виждала, защото неин близък я е помолил. Г. е заявила, че няма против лицата да пребивават в жилището, но е знаела, че реално лицата няма да пребивават в него.

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция "Миграция" се прилагат доказателства за осигурено жилище.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав по този начин са декларирани неверни данни.

Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът въобще не живее на посочения адрес, като собственичката въобще не е виждала чужденеца. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като изначално е установено липсата на намерение да се ползва декларираният адрес. Видно от извършената справка на този адрес са регистрирани трима български граждани и петима чужди граждани.

Видно е, че декларираният адрес, само формално доказва присъствието на чужденеца на територията на страната, като очевидно същото е фиктивно и безспорно представлява неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

Видно от извършена справка в АИС „Граничен контрол“ (л. 43) е, че сръбският гражданин е напуснал територията на Република България на 14.12.2022 г., т. е. непосредствено след като е подал заявлението си за постоянно пребиваване. Установява се още, че към настоящия момент не са регистрирани последващи влизания на територията на страната.

От извършени справки в информационните системи ползвани от дирекция „Миграция“ МВР се установява, че кандидатът е с актуален трудов договор от 28.11.2022 г., на длъжност „общ работник“, строителство на сгради“ в „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД, с месторабота [населено място]. Както беше посочено по – горе, от данните за пътуванията на чужденеца, не се опровергава посоченото в административния акт, че чужденецът е влязъл и излязъл от територията на Република България на дата 14.12.2022 г. като други влизания на територията на страната за целия период няма, поради което и няма как да изпълнява трудовите си задължения по представения трудов договор, според който се изисква ежедневно полагане на труд в рамките на 8 часа, което отново не е изпълнено.

От друга страна, жалбоподателят е уведомен, че трябва да докаже съществуването на фактите и обстоятелствата, които е посочил в жалбата. В разпореждането за насрочване на делото от дата 30.06.2023 г. (л. 55 от делото) съдията – докладчик изрично е указал на жалбоподателя, че в настоящото производство се оспорва отказ на издаване на административен акт. Това означава, че оспорващият е длъжен да установи, че са били налице условията за предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (аргумент от чл. 170, ал. 2 от АПК).

С тази доказателствена тежест жалбоподателят не се е справил. Не е доказано в хода на съдебното производство, че са били налице предпоставките за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Жалбоподателят не е доказал, че данните по отношение на адрес на пребиваване са верни.

При това положение се налага извода, че М. С. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба трябва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, жалбоподателят трябва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 45 – ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С., гражданин на Република С., [дата на раждане] , притежаващ национален паспорт №[ЕИК], адрес в Република България – [населено място], област Б., [улица] срещу отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България № 5364р – 7972/ 03.04.2023 г. на

директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ОСЪЖДА М. С., сръбско гражданство, [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: